Ekspercka Ocena Prawna i Weryfikacja Faktów: Analiza Wyroku Sądu Apelacyjnego dla Górnej Norrland (*Hovrätten för Övre Norrland*) B 1393-24 w Sprawie Skazania za Gwałt i Odmowy Wydalenia Uchodźcy

I. Streszczenie Wykonawcze: Weryfikacja Faktów Prawnych w Kontekście Medialnym

Niniejszy raport stanowi dogłębną analizę prawną i weryfikację faktów na podstawie wyroku *Hovrätten för Övre Norrland* (Sąd Apelacyjny dla Górnej Norrland) z dnia 9 września 2025 roku, dotyczącego skazania Yazieda Hameda Mohameda za gwałt (*våldtäkt*) i odmowy jego wydalenia ze Szwecji. Analiza ta ma na celu definitywne rozstrzygnięcie medialnych doniesień, które sugerowały, że odmowa deportacji była wynikiem niewystarczającej długości trwania przestępstwa.

1.1 Natychmiastowa Weryfikacja Medialnej Narracji

Twierdzenie, jakoby szwedzki sąd odmówił deportacji skazanego gwałciciela, ponieważ „gwałt nie trwał wystarczająco długo", jest **kategorycznie fałszywe i wprowadza w błąd**. Powstaje ono w wyniku pomylenia pojedynczego, teoretycznego czynnika rozpatrywanego (i ostatecznie odrzuconego) w trakcie analizy *klasyfikacji kryminalnej* czynu z odrębnymi i prawnie wiążącymi ograniczeniami dotyczącymi *wydalenia uchodźców*.

- **Faktyczne Odrzucenie Złagodzenia:** Sąd Apelacyjny wyraźnie zaklasyfikował

przestępstwo jako **gwałt stopnia normalnego** (*Våldtäkt av normalgraden*), odrzucając tym samym możliwość uznania go za czyn „mniej poważny" (*mindre grovt brott*).[1] Chociaż sąd odnotował „stosunkowo krótki przebieg" (*relativt kortvarigt förlopp*), czynnik ten został przytłoczony przez liczne okoliczności obciążające, w tym wiek ofiary, zadany ból, użycie przymusu oraz miejsce popełnienia przestępstwa.[1]
- **Podstawa Prawna Odmowy Wydalenia:** Decyzja o odmowie deportacji Yazieda Mohameda, obywatela Erytrei ze statusem uchodźcy (*flyktingstatusförklaring*), opierała się na fakcie, że popełnione przestępstwo **nie osiągnęło** ekstremalnie wysokiego progu ustawowego **„szczególnie poważnego przestępstwa"** (*synnerligen grovt brott*). Tylko taki czyn może przełamać zasadę *non-refoulement* i uzasadnić wydalenie osoby objętej ochroną międzynarodową zgodnie ze szwedzką Ustawą o Cudzoziemcach (*Utlänningslagen*).[1]

1.2 Kluczowe Orzeczenia Sądu Apelacyjnego

Sąd Apelacyjny dla Górnej Norrland wydał następujące wiążące orzeczenie, odwracając wcześniejsze uniewinnienie przez Sąd Rejonowy (Tingsrätten) [1]:

- **Skazanie:** Yazied Mohamed został uznany winnym gwałtu (*våldtäkt*) popełnionego 1 września 2024 roku.[1]
- **Wymiar Kary:** Kara została ustalona na **trzy lata pozbawienia wolności** (*Fängelse tre år*). Jest to minimalny ustawowy wymiar kary dla gwałtu stopnia normalnego.[1]
- **Decyzja o Wydaleniu:** Wniosek prokuratora o wydalenie (*utvisning*) został **odrzucony** (*avslås*).[1]
- **Zdanie Odmienne:** Jeden z ławników (*nämndeman*), Sammy Lie, zgłosił formalne zdanie odrębne, argumentując, że przestępstwo było wystarczająco poważne, aby uzasadnić wydalenie.[1]
- **Odszkodowanie:** Mohamed został zobowiązany do zapłaty 240 000 SEK tytułem odszkodowania (za naruszenie godności i cierpienie fizyczne/psychiczne) na rzecz ofiary.[1]

Poniższa tabela porównuje kluczowe rozstrzygnięcia obu instancji sądowych:

Tabela 1: Porównanie Rozstrzygnięć Sądowych (Tingsrätten vs. Hovrätten)

Zagadnienie	**Skellefteå Tingsrätt (Sąd Rejonowy)**	**Hovrätten för Övre Norrland (Sąd Apelacyjny)**

Ustalenie Winnego	Nieudowodnione (Uniewinnienie z powodu braku pewności co do tożsamości sprawcy) [1]	Udowodnione Ponad Wszelką Wątpliwość (Skazanie na podstawie dowodów poszlakowych) [1]
Klasyfikacja Czynu	Nie dotyczy (Uniewinnienie)	*Våldtäkt av normalgraden* (Gwałt Stopnia Normalnego) [1]
Wymiar Kary	Nie dotyczy	Trzy Lata Pozbawienia Wolności [1]
Wniosek o Deportację	Odrzucony (W związku z uniewinnieniem) [1]	Odrzucony (Nie spełnia progu „Szczególnie Poważnego Przestępstwa" dla uchodźców) [1]

II. Okoliczności Sprawy i Przebieg Procesowy

Ta sekcja dokumentuje historię sprawy, ze szczególnym uwzględnieniem statusu oskarżonego oraz kluczowego odwrócenia wyroku przez instancję apelacyjną.

2.1 Identyfikacja Stron, Zarzuty i Oś Czasu

Oskarżony, Yazied Hamed Mohamed, urodzony 4 stycznia 2006 roku, jest obywatelem Erytrei i posiada formalny status uchodźcy w Szwecji.[1] W czasie wydania wyroku przez Sąd Apelacyjny we wrześniu 2025 roku miał 18 lat. Ofiarą, Sekretess NN4, była 16-letnia dziewczyna.[1]

Główny zarzut dotyczył gwałtu (*våldtäkt*) z 1 września 2024 roku, popełnionego w tunelu podziemnym w Skellefteå, kiedy ofiara wracała z pracy.[1] Opis czynu obejmował przytrzymywanie ofiary, obmacywanie, całowanie wbrew woli, a także trwałe dotykanie i penetrację jej okolic intymnych palcami (*varaktigt berört och penetrerat hennes underliv med sina fingrar*).[1]

2.2 Uzasadnienie Uniewinnienia Przez Sąd Rejonowy

Sąd Rejonowy w Skellefteå (Tingsrätten) w wyroku z 19 grudnia 2024 roku uznał, że ofiara niewątpliwie padła ofiarą gwałtu. Jednak większość sędziowska doszła do wniosku, że prokurator nie udowodnił ponad wszelką wątpliwość, iż Yazied Mohamed był sprawcą.[1]

Sąd Rejonowy koncentrował się na potencjalnych słabościach dowodów identyfikacyjnych:

1. **Niezgodność Ubrań:** Opis odzieży sprawcy podany przez ofiarę (czarna kurtka, ciemne jeansy) nie pasował do ubioru Mohameda zarejestrowanego na kamerach monitoringu (czarna bluza, jasne jeansy).[1]
2. **Ryzyko Błędu Identyfikacji:** Sąd Rejonowy zwrócił uwagę na ryzyko tzw. „źródła błędu" (*felkälla*), sugerując, że rozpoznanie Mohameda przez ofiarę w szkole kilka dni później mogło wynikać z nieświadomego zniekształcenia pamięci, wzmocnionego przez rozmowy ze świadkiem NN3.[1]
3. **Brak DNA:** Chociaż biegły stwierdził, że brak obcego DNA nie wyklucza winy (zwłaszcza przy penetracji palcami i krótkotrwałym kontakcie), nieobecność dowodów biologicznych dodatkowo osłabiała przekonanie sądu o tożsamości sprawcy.[1]

Prawna ocena sytuacji wykazała, że niepowodzenie w odzyskaniu materiału biologicznego w przypadkach gwałtu bez stosunku, obejmujących jedynie penetrację palcami, jest zjawiskiem przewidywalnym. Biegła Erika Blom z NFC potwierdziła, że krótkotrwały kontakt oraz ryzyko „utopienia" się obcego DNA w materiale ofiary sprawiają, że dowód ten jest w zasadzie bezużyteczny.[1] W rezultacie ten dowód stał się czynnikiem neutralnym, przesuwając cały ciężar dowodowy na poszlaki i zeznania.

2.3 Postępowanie Apelacyjne i Wymagania Dowodowe

Prokurator i ofiara wnieśli apelację, kwestionując ocenę dowodów przez Sąd Rejonowy. Sąd Apelacyjny, rozpatrując sprawę, musiał ponownie zważyć dowody w świetle standardu „ponad wszelką wątpliwość".

W ramach postępowania apelacyjnego przeanalizowano napięcie w stosowaniu standardu „ponad wszelką wątpliwość". W Sądzie Rejonowym, sędziowie zawodowi Christel Lundmark i Julia Fahlgren w zdaniu odrębnym argumentowały, że dowody, choć poszlakowe, były *łącznie* niepodważalne.[1] Odwrócenie wyroku przez Sąd Apelacyjny w zasadzie potwierdziło tę mniejszościową pozycję. Wskazuje to na to, że Sąd Rejonowy mógł zbyt mocno skupić się na indywidualnych niedociągnięciach dowodowych (np. kolorze spodni), zamiast oceniać

skumulowaną moc wzajemnie wspierających się poszlak.

Należy również odnotować, że Mohamed był tymczasowo aresztowany z ograniczeniami od 6 września 2024 roku do 19 grudnia 2024 roku, co trwało około 3,5 miesiąca. Chociaż Sąd Apelacyjny rozważał tę okoliczność w kontekście złagodzenia kary, ostatecznie ją odrzucił.[1]

III. Ustalenie Winności: Odwrócenie Wyroku Sądu Rejonowego

Sąd Apelacyjny zastosował zasadę synergii dowodowej, zgodnie z którą pojedyncze poszlaki, będąc słabe, nabierają mocy dowodowej, gdy są niezależne i spójne, wykluczając wszelkie alternatywne, *praktycznie możliwe* wyjaśnienia.[1] Sąd potwierdził, że relacja ofiary była wysoce wiarygodna (*trovärdig*) i wspierana przez zeznania świadków, którzy widzieli jej natychmiastową reakcję szoku.[1]

3.1 Analiza Skumulowanych Dowodów Prowadzących do Skazania

W przeciwieństwie do Sądu Rejonowego, Sąd Apelacyjny uznał zbieg okoliczności za niemożliwy do wykluczenia, jeśli oskarżony byłby niewinny.

3.1.1 Identyfikacja i Zgodność Wizerunku

Początkowy opis sprawcy, przedstawiony przez ofiarę i świadka NN3 tuż po zdarzeniu, był wysoce zgodny z wizerunkiem Yazieda Mohameda.[1] Kluczowe okazało się spontaniczne rozpoznanie go w szkole kilka dni później. Ofiara natychmiast rozpoznała Mohameda, kierując się nie tylko wyglądem, ale też sposobem poruszania się, spojrzeniem i akcentem.[1] Świadek Natalia Viderlund Ekersund potwierdziła intensywność i strach wywołany tą reakcją.[1] Sąd Apelacyjny uznał, że to spontaniczne rozpoznanie, pomimo niezaliczonej wcześniej formalnej fotokonfrontacji, stanowiło silny dowód, gdyż synergia dowodów przemawiała za jego prawdziwością.

3.1.2 Dane Geolokacyjne i Potwierdzenie Behawioralne

Dane z telefonu komórkowego Mohameda umieściły go w bezpośredniej bliskości miejsca zbrodni w czasie ataku (około 20:28), co zostało przez niego potwierdzone.[1] Oskarżony utrzymywał, że rozmawiał w tym miejscu z inną dziewczyną.[1]

Decydująca okazała się specyfika zeznań. Mohamed przyznał się do położenia roweru – konkretnie **damcykel** (rower damski) – i rozmowy z kobietą w *dokładnie tym samym miejscu* i w sposób opisany przez ofiarę. Sąd uznał, że tak szczegółowy zbieg okoliczności jest „godnym uwagi zbiegiem okoliczności" (*anmärkningsvärt sammanträffande*) w przypadku niewinności.[1] Ponadto, dane geolokalizacyjne wskazywały na ograniczony ruch telefonu Mohameda w krytycznym oknie czasowym, co dodatkowo zacieśniało jego alibi do miejsca popełnienia gwałtu.[1]

Wykorzystanie precyzyjnych danych geolokalizacyjnych w połączeniu z behawioralnym potwierdzeniem (detale dotyczące roweru i miejsca jego położenia) stało się w szwedzkim sądownictwie czynnikiem obiektywnym, zdolnym przezwyciężyć błędy w identyfikacji dotyczące szczegółów takich jak ubiór. Ten przypadek potwierdza trend nadawania priorytetu technologicznym dowodom przestrzennym.

3.2 Sądowa Ocena Kontrargumentów

Sąd Apelacyjny uznał, że rozbieżności w opisach ubrań oraz ryzyko kontaminacji identyfikacyjnej stanowią jedynie drobne nieścisłości, które nie są w stanie podważyć **łącznej siły** dowodów, w skład których wchodziły dane geolokalizacyjne, dowody behawioralne i silne, udokumentowane rozpoznanie osobiste.[1]

Sąd Apelacyjny doszedł do ostatecznego wniosku, że jest „wykluczone" (*uteslutet*), aby całość tych obciążających okoliczności mogła wystąpić, gdyby Yazied Mohamed nie był sprawcą. W ten sposób Sąd Apelacyjny postawił na ocenę przyczynowości: skumulowane, niezależne dowody obiektywne *potwierdzają* wiarygodność rozpoznania, a nie odwrotnie, jak sugerował Sąd Rejonowy (który obawiał się, że kontaminacja *spowodowała* błędną identyfikację).[1]

IV. Klasyfikacja Prawna Czynu i Wymiar Kary

Ten kluczowy rozdział analizuje ocenę wagi przestępstwa oraz wyjaśnia, dlaczego Sąd Apelacyjny, mimo odnotowania „krótkiego trwania" czynu, ustalił jego kwalifikację jako gwałtu stopnia normalnego.

4.1 Ramy Prawne i Ocena Poważności

Czyn został oceniony zgodnie z 6 kap. 1 § 1 st *Brottsbalken* (Szwedzki Kodeks Karny), który definiuje gwałt jako przymusowe akty seksualne porównywalne ze stosunkiem, włączając penetrację palcami.[1]

Sąd Apelacyjny musiał ustalić, czy czyn ten kwalifikuje się jako:

- **Gwałt stopnia normalnego** (*Våldtäkt av normalgraden*), z minimalną karą 3 lat pozbawienia wolności.[1]
- **Gwałt mniej poważny** (*mindre grovt brott*), stosowany tylko restrykcyjnie, gdy okoliczności „wyraźnie odbiegają" od normy, z minimalną karą 6 miesięcy.[1]

Sąd odwołał się do orzecznictwa Sądu Najwyższego (HD B 7185-24), podkreślając, że kryterium klasyfikacji jest **stopień naruszenia integralności seksualnej ofiary**, uwzględniający takie czynniki jak użycie siły, ból, upokorzenie i czas trwania.[1]

4.2 Analiza Czynnika „Czasu Trwania" i Okoliczności Obciążających

Sąd Apelacyjny przyznał, że istniały dwa czynniki, które *mogłyby* przemawiać za łagodniejszą kwalifikacją: „stosunkowo krótki przebieg" czynu oraz fakt, że najpoważniejszym aktem była penetracja palcami.[1]

Czynniki te zostały jednak definitywnie zneutralizowane i przeważone przez szereg okoliczności obciążających, w tym:

1. **Wiek i Status Ofiary:** Ofiara była osobą obcą i „bardzo młodą" (16 lat).[1]
2. **Kontekst:** Atak nastąpił wieczorem, w miejscu publicznym.
3. **Ból i Przymus:** Sprawca przytrzymał ofiarę (*hållit fast henne*) i użył siły, a penetracja wywołała *smärta* (ból).[1]

4. **Nieposzanowanie Woli:** Mimo że ofiara wyraźnie zasygnalizowała niechęć, sprawca nie uszanował odmowy i zintensyfikował atak.[1]
5. **Wielokrotność Czynów:** Czyn obejmował liczne akty seksualne, w tym dotykanie, obmacywanie, i całowanie, poza samą penetracją.[1]

Powyższe czynniki sprawiły, że czynu **nie można było uznać za mniej poważny**.[1] Czynnik czasu trwania jest prawnie nieistotny, gdy stopień naruszenia integralności seksualnej, wyrażony przez przymus, ból i rażące naruszenie autonomii, jest wysoki. Krótki, ale intensywny akt przymusu i penetracji jest prawnie wystarczający do uznania za gwałt stopnia normalnego.

4.3 Ustalenie Wymiaru Kary

Sąd Apelacyjny, kwalifikując czyn jako *Våldtäkt av normalgraden*, stwierdził, że chociaż był on poważny, jego *straffvärde* (wartość karna) **nie przekraczała minimalnej kary** przewidzianej dla tego typu przestępstw.[1] W konsekwencji orzeczono karę trzech lat pozbawienia wolności, czyli minimalny wymiar ustawowy.[1]

Sąd Apelacyjny odrzucił również wniosek o złagodzenie kary w związku z 3,5-miesięcznym okresem aresztu tymczasowego z ograniczeniami. Sąd stwierdził, że zgodnie z orzecznictwem (NJA 2018 s. 150), tak krótki okres (poniżej sześciu miesięcy) zazwyczaj nie jest brany pod uwagę przy wymierzaniu kary, zwłaszcza gdy orzeczona kara jest już minimalnym ustawowym wymiarem.[1]

V. Krytyczne Zagadnienie Wydalenia (Utvisning) i Ochrony Uchodźczej

To fundamentalny punkt raportu, wyjaśniający, dlaczego przestępstwo Yazieda Mohameda, mimo iż poważne, nie mogło legalnie skutkować utratą statusu uchodźcy i deportacją.

5.1 Ramy Prawne Wydalenia Obywateli Obcych

Prokurator wnioskował o wydalenie Mohameda i zakaz jego powrotu.[1] Jednak status

Mohameda jako uznanego uchodźcy (*flykting*) aktywuje najwyższy poziom ochrony prawnej przed wydaleniem, ustanowiony w Ustawie o Cudzoziemcach (*Utlänningslagen*).[1]

5.2 Zasada Non-refoulement i Podwójny Próg

Zgodnie z 8 a kap. 4 § 1 st *Utlänningslagen*, wydalenie osoby ze statusem uchodźcy jest możliwe tylko wtedy, gdy spełnione zostaną dwa kumulatywne i niezwykle restrykcyjne warunki [1]:

1. Popełnione przestępstwo musi stanowić **synnerligen grovt brott** (szczególnie poważne przestępstwo).
2. Pozostawienie tej osoby w Szwecji musi stwarzać **allvarlig fara för allmän ordning och säkerhet** (poważne niebezpieczeństwo dla porządku i bezpieczeństwa publicznego).

Sąd Apelacyjny podkreślił, że ten próg musi być stosowany **restrykcyjnie**, zgodnie z wytycznymi unijnymi i UNHCR.[1]

5.3 Interpretacja Progu „Szczególnie Poważnego Przestępstwa"

W orzecznictwie próg „szczególnie poważnego przestępstwa" jest tradycyjnie definiowany przez czyny, za które wymierzane są kary „wieloletniego więzienia" (*mångårigt fängelsestraff*), co zazwyczaj oznacza kary znacznie wykraczające poza minimalny wymiar ustawowy.[1]

Sąd Apelacyjny przywołał odpowiednie precedensy:

- Poważne przestępstwo narkotykowe karane 1 rokiem i 3 miesiącami, a nawet 2 latami i 6 miesiącami (MIG 2014:20), nie spełniało tego progu.[1]
- Próba zabójstwa (NJA 1991 s. 203) uznana została za czyn wystarczająco poważny.[1]
- W kontekście gwałtu (MIG 2021:9), czyn uznano za „szczególnie poważny" tylko w sytuacji, gdy był połączony z groźbą użycia noża i groźnym kontekstem.[1] Ten precedens wskazuje, że gwałt musi być *wyjątkowo* kwalifikowany, aby przełamać ochronę uchodźczą.

5.4 Ustalenie Sądu Apelacyjnego: Brak Wystarczającej Poważności

Sąd Apelacyjny doszedł do wniosku, że pomimo skazania za gwałt stopnia normalnego, z uwagi na **charakter i czas trwania** popełnionego czynu, **nie stanowił on „szczególnie poważnego przestępstwa”** (*synnerligen grovt brott*), które mogłoby uzasadniać cofnięcie statusu uchodźcy i wydalenie.[1]

Fakt, że sąd wymierzył minimalny wymiar kary (3 lata), był odzwierciedleniem tego, iż przestępstwo, choć poważne z punktu widzenia prawa karnego, nie osiągnęło *wyjątkowego* stopnia surowości wymaganego przez Ustawę o Cudzoziemcach. W ten sposób szwedzki sąd podtrzymał zobowiązanie do przestrzegania zasady non-refoulement – wydalenie jest środkiem ostatecznym, zarezerwowanym dla najcięższych zbrodni, które uzasadniają naruszenie statusu ochrony międzynarodowej. Decyzja ta oznacza, że proporcjonalna kara kryminalna nie upoważniała do przepadku gwarantowanej ochrony międzynarodowej.

Należy podkreślić, że odniesienie się do „charakteru i czasu trwania” w kontekście testu deportacyjnego [1] służyło potwierdzeniu, że czyn *nie* osiągnął poziomu ciężaru, który typowo łączy się z wyjątkowo poważnymi przestępstwami (np. gwałty kwalifikowane, długotrwałe, z elementami skrajnego upokorzenia), co jest konieczne do przełamania bariery prawnej uchodźcy. To użycie terminu „czas trwania” w kontekście deportacji, a nie kwalifikacji karnej, zostało błędnie zinterpretowane przez media.

Tabela 3: Prawne Progi Wydalenia Uchodźców (8 a kap. 4 § UtlL)

Warunek Wydalenia Uchodźcy	**Wymóg Ustawowy**	**Ustalenie Hovrätten (B 1393-24)**
Natura Czynu	Musi stanowić *Synnerligen grovt brott* (Szczególnie poważne przestępstwo) [1]	Nie. Wartość karna (minimalne 3 lata) była niewystarczająca, aby spełnić *wyjątkową* surowość wymaganą do wykluczenia z ochrony. [1]
Zagrożenie dla Bezpieczeństwa	Musi pociągać za sobą *allvarlig fara för allmän ordning och säkerhet* (Poważne niebezpieczeństwo dla bezpieczeństwa publicznego) [1]	Warunek nie został spełniony, ponieważ nie osiągnięto wysokiego progu surowości czynu. [1]

Wymagany Wymiar Kary	Zazwyczaj wymaga „wieloletniego więzienia” (*mångårigt fängelsestraff*) znacznie przekraczającego minimum. [1]	Orzeczona kara (3 lata) była minimalnym wymiarem ustawowym dla danego przestępstwa. [1]

5.5 Zdanie Odmienne

Ławnik Sammy Lie zarejestrował zdanie odrębne, twierdząc, że przestępstwo *było* „szczególnie poważne” i że ryzyko dla bezpieczeństwa publicznego uzasadniało deportację.[1] Ta rozbieżność opinii uwydatnia konflikt między rygorystycznym stosowaniem prawa międzynarodowego uchodźczego przez zawodowych sędziów a naciskiem na środki bezpieczeństwa publicznego, często wyrażanym przez ławników.

VI. Wnioski Końcowe: Systemowe Zabezpieczenia Prawne a Interpretacja Medialna

6.1 Demontaż Fałszywej Ekwiwalencji: Czas Trwania a Deportacja

Jak wykazała szczegółowa analiza prawna, medialne uproszczenie dotyczące „czasu trwania” jest fundamentalnie mylące. Czas trwania był jedynie czynnikiem rozpatrywanym na etapie *kwalifikacji kryminalnej* (gdzie został odrzucony na rzecz kwalifikacji normalnej), a nie podstawą decyzji o *deportacji*. Odmowa wydalenia była obiektywnym zastosowaniem *Utlänningslagen* w świetle prawa uchodźczego, ponieważ popełniony czyn (minimalne 3 lata pozbawienia wolności) nie osiągnął wymaganego progu **wyjątkowej surowości** (*synnerligen grovt brott*) koniecznej do naruszenia ochrony uchodźczej.

6.2 Konsekwencje Wyroku dla Szwedzkiego Prawa

Wyrok ten dostarcza istotnych konsekwencji dla szwedzkiego prawa karnego i azylowego.

Po pierwsze, stanowi on kluczowy precedens apelacyjny w zakresie **standardu dowodowego** w sprawach o przestępstwa seksualne, zwłaszcza w obliczu braku bezpośrednich dowodów kryminalistycznych (DNA). Przypadek ten potwierdza, że szwedzkie sądy będą polegać na synergii poszlak i dowodów technicznych (dane geolokalizacyjne i behawioralne) jako podstawie do skazania ponad wszelką wątpliwość, nawet jeśli drobne szczegóły, takie jak opis odzieży, są niespójne. Potwierdza to trend nadawania większej wagi obiektywnym danym przestrzennym.

Po drugie, orzeczenie to silnie **potwierdza wysoką, restrykcyjną barierę prawną** dla deportacji uchodźców skazanych za poważne przestępstwa. Demonstruje to zaangażowanie Szwecji w przestrzeganie zasady non-refoulement i europejskich konwencji praw człowieka. Konieczność udowodnienia *wyjątkowej* surowości czynu oznacza, że sądowa wierność prawu międzynarodowemu przeważa nad ogólnymi postulatami porządku publicznego.

6.3 Rekomendacje Interpretacyjne

W dyskursie publicznym często dochodzi do mylenia surowości kary kryminalnej z możliwością wydalenia chronionej osoby. Chociaż szwedzkie prawo jest w tej kwestii rygorystyczne, konieczne jest zapewnienie jaśniejszych wytycznych wyjaśniających społeczeństwu prawne ograniczenia międzynarodowe, które powodują, że tylko przestępstwa o wyjątkowej wadze mogą skutkować utratą statusu ochrony.

Ekspertyza ta potwierdza, że szwedzkie sądownictwo, działając zgodnie z wymogami prawa międzynarodowego i unijnego, zachowuje restrykcyjność w kwestii wydalania uchodźców. Nawet w obliczu poważnego przestępstwa, jakim jest gwałt, orzeczenie minimalnej kary ustawowej sygnalizuje, że czyn nie osiągnął poziomu, który uprawniałby do unieważnienia międzynarodowego zobowiązania do ochrony.

Cytowane prace

1. Hovrätten för Övre Norrland B 1393-24 Dom 2025-09-09.pdf